

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΡΕΛΛΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

(Ανέκδοτο)

Την είχαν στρώσει εκεί την ψάβαν επί της άμμου, την ώρα που είχε νυχτώσει, ως Τούρκοι ραμαζανλίδες, οι τρεις, ο Αντώνης ο Πασιώτης, ο Προκόπης της Μαρούδας, κι' ο Σταμάτης ο Αρβανίτης, κι' ο γέρο-Καλοειδής, τέταρτος, ο ιδιοκτήτης του μικρού καπηλείου.

Το καπηλείον ήτο δίπλα βήματα παραμέσσω, βλέπον εις τὸν παραθαλάσσιον δρόμον, κι' ἡ ψάβα ἦτον στρωμένη πέραν τοῦ δρόμου, εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ τὴν μίαν ἄκρην τῆς ἐβρεχαν, προσπλαίζοντα εἰς τὴν ἄμμο, ἀμυλώμενα ποῖον νὰ προσπεράσῃ τὸ ἄλλο, τὰ παγνιώδη, χαροῦσιμα κῆματα.

Ὁ γέρο-Καλοειδής ἦτον πρώτος μερακλῆς καὶ πρώτος γλεντιζὲς τοῦ χωρίου, πρόθυμος εἰς ὅλα, αὐτὸς καὶ τὸ καπηλείον του. Ἐχε μείνει ἕως τότε μὲ τὸ ἄχι του, καὶ μὲ τὸν κορμὸν του τὸν κοιτὸν καὶ κυρτὸν, καὶ μὲ τὰ μακρὰ σκέλη του, ἐπειδὴ τοιοῦτος ἦτον ἐκ νεότητός του: πλασιμένος μὲ ραχτιν, ὀσνοῖ μὲ τὸ κωνίον του ἔξελθὸν ἐκ κοιλάς ὑπέρως, καὶ κομμία δὲν τὸν ἐζήλευε νὰ τὸν πῶρη. Ἀκολούθως καθόρθωσε νὰ ξεγελᾷσῃ μίαν, ταχέως ἐχῆρυσεν, εἰτα ἐνυμφεῦσθαι δευτέραν φορὰν καὶ εὐθὺς ὑστερον ἀπέθανε. Τότε ἦτον ἀκόμη ἄγαμος: δὲν εἶχε πενήνταεταίρια ἀκόμη.

Ἐκ τῶν ἄλλων, οἱ δύο ἦσαν νέοι ἄγαμοι, καὶ τὸν τρίτον, τὸν Προκόπην, τὸν εἶχε διώξῃ ἡ γυναῖκα του. Ἐχαν στρωθεὶ ἐκεῖ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, τρώγοντες ὀστρεῖδια, ἀχινοὺς, λαχανόκητιαν, πεταλίδας, καλόγνωμες καὶ κοχύλια.

Εἶτα ἔβαν, ἔβαν. Τὰ βαρέλια τοῦ γέρο-Καλοειδῆ ἦσαν εὐθῆμα, λάλα, διαχτυκὰ, δίπας ὁ νοικοκύρης των. Ὑστερον ἄρχισαν τὰ τραγοῦδια:

«Πόσες φορές τὰ κῆματα !...». Ὅχι! πολὺ ρεμβώδες.

«... Ἡ ζωὴ θὰ νὰ φανῇ...». Ὁ χωρισμός... ποιεῖ !». Ὡ, μονότονον.

«Κοιμάσαι, πλάσμα πού λατρεύω...». Ὡ, σχολαστικὸς της!

Δὲν ἦσαν τραγοῦδια αὐτὰ, καὶ ὁ ὄρθων δὲν τὰ ἔστεργε. Οὐτε ὑπῆρχε κοινὸν διὰ τὰ τοῦς ἀκούη. Τὰ κορίτσια τῆς γειτονιάς ἐκλειδώνοντο ἐνωρίς, ὅμοια μὲ τὰ πουλιά πού κοιλιᾶσιν ἐνωρίς εἰς τὰς φωλιὰς των. Τὰ κῆματα δὲν δέχονται ἄλλας ἡχοῦς ἀπὸ τὴν ἰδικήν των, τὴν πλουσίαν καὶ παναρωμένην. Ὁ βράχος ἀντικρὺ ἐφαινετο νὰ γελᾷ μὲ μαύρους δδόντας, ὡς κόκκαλα, σκωρακωμένα, σπατά, πεταμένα ἐπάνω εἰς τὸ πλάγι τοῦ βουνοῦ, καὶ τὸ κῆμα θραυόμενον ἐπάνω των ἐκᾶρχε εἰς τὰς ἀγόνους προσταθείας των.

Ὅλα τὰ παράθῃρα τριγύρω κλειστά. Ἐλεῖτα αὐτοὶ δὲν εἶχαν νὰ κῆμιον τίποτε μὲ τὰ κορίτσια τῆς γειτονιάς: εἶχαν μὲ τοὺς ἰδίους ἑαυτούς των. Μὴν πιστεύετε δι, ἐπειδὴ εἰσίζοντο εἰς τὸ βυαῖνον, ἦτο θέρως ἦδη. Ἦτο τὸν Μάρτιον ἡμερὰ καὶ ἔκαινε ψυχρός. Ἐκαστὸς ἐκ τῶν τριῶν ἤρθετο ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ ἐπρότεινε ὁ εἰς τῶν δύο ἄλλων νὰ μεταθέσῃσι τὸ συμπόσιον ἐντὸς τοῦ καπηλείου. Ἀλλὰ κανεὶς ἐκ τῶν τριῶν δὲν τὸ ἐπρότεινε. Ὁ γέρο-Καλοειδής οὔτε ὑπόπτευν δι, ἔκαινε ψυχρός. Εἶτα ἀίρνης καὶ οἱ ἄλλοι ἔβανσαν νὰ τὸ αἰσθάνωνται. Ἐλεῖτα ἤρχισε σιγὰ νὰ χιονίη. Ὁ καλύτερος κινῶς διὰ νὰ γλεντήσῃ κανεὶς ἐστὸς μαχαλάδες». Ἡ καλύτερα προδιάθεσις διὰ νὰ κρυφῇ κανεὶς χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ κρύθ.

— Λοιπόν, στοὺς μαχαλάδες! Πᾶμε, παιδιά, τὸν ἀνήφορο.

Ἐκεῖ θὰ εἰσάσῃσι κοινὸν νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Ἐσπινώθησαν. Ὁ Σταμάτης, χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ χωρὶς ἄλλος νὰ κῆμ παρατήρησιν, ἐτύλιξε τὴν ψάβαν καὶ τὴν ἔλαβεν ἐκ' αὐτοῦ. Ὁ Καλοειδής ἐφορτάθη ὡς δισώκων δύο φλάσκας δεμένες διὰ σχοινοῦ, κατερχομένης ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ προέχοντος στέρνου του.

Ἡ μία ἔφερε μαῦρον ὄνον, ἡ ἄλλη ἔινδον μοσχάτον. Ὁ Προκόπης ἐκράτει ἐντὸς μανδύλιον πεταλίδας, παγοῦρια ψημένα, πόδας ἀσταχοῦ καὶ ἄλλα ἀρτύματα. Ὁ Ἀντώνης ἔκαινε μύλον καὶ ἐδόνει τὸν ἀέρα μὲ τὸ χονδρὸν ραβδίον του.

Ἐμπρός, πᾶμε!

Τότε ἤρχισεν ἐν τῷ ἄμῃ νὰ βοίη ἀπὸ τὰ τραγοῦδια ἡ πρώτη γειτονιά. Καὶ εἰς κάθε στροφῇ, ὁ Καλοειδής, μὲ φωνὴν περιπαθῆ, πᾶλλουσαν, προσέθετε τὴν ἐπαθόν, τὴν ἑλπίαν

‘Ο γέρο-Χαρμόλαος ήταν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἄλλης ἀρχοντικῆς οἰκίας, τῆς ἀντικρινῆς, μὲ τὸν ἀλοῦργον καὶ τὸν κήπον. Ἀντίηλιος τοῦ Κρεμύου εἰς ὅλα, εἰς τὰ χαράδια, εἰς τὰ ἐπολλὰ γρόδια, ἀσένη καὶ εἰς τὰ ὀαρίσματα καὶ εἰς τὴν ἐνοικίαν τῶν γειτονοσῶν. Ἦτον ὠραίος γέρον, σχεδὸν μεγαλοπρεπῆς, εὐτραφῆς, λευκὸς ὄλος, ποδάλιος, φορὸν βελούδινα καὶ χρυσοποικίλα πάλια ποτὲ πλοίαρχος καὶ ἰδιοκτήτης τῆς ἐξουσιότητος «Μινέρβας», πλοίου μεγίστης χωρητικότητος, κορυφαρισμένος κ’ αὐτός, ὅπως ὁ γέρο-Κρεμύος, εἰς τὴν νεότητά του ἠπαρῆξεν, ὅπως ἔλεγον, ἰερολοχίτης εἰς τὸ Δραγασιάν. Ἐπιζήσας, ἀπὸ ἐξετέλεσε τὸ γέρος του. Εἰς τὸ γῆρας του, χωρισμένος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ἠπαρῆξιμος ἀπὸ μακρινῆς πτωχῆς ἀνεμίας του, ἐτέρετο καθήμενος ἐν μέσῳ χοροῦ μεσσηλίων γυναικῶν καὶ ἀκούων, καθὼς ἰσχυρίζετο ὁ Κρεμύος, διαφόρους χαριεντῶν καὶ «εὐπεισιῶν», ἐπὶ ὅλα, ἀλλὰ τὰ μετέγοντα κινήσι καὶ κέντρον.

— Καὶ χορταίνει ἀκούοντας ἀπεισιῶν; ῥώτησε πάλιν ὁ Καλοειδής.
— Σὲ ὅλα τὰ πάντα εἶνε χόρτασι καὶ δὲν εἶνε χόρτασι ἀπὸ τῆς ἀπαρῆξιμότητος ὁ γέρο-Κρεμύος.

Καθὼς ἐσηκούη ἡ παρέα καὶ ἀπαρῆξιμος τὸν κατεπὶ Παναγίην, ὁ Καλοειδής ἐπρότεινε. καὶ ὁ Σταμάτης ὑπεστήριξε, νὰ δοκιμασοῦν νὰ εἰσχωρήσῃ ἄνευ κτερινῆς ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέρο-Χαρμόλαου. Τοῦτο δὲ κατορθώσῃ ἐκούσῃ διὰ τεχνάσματος, καθὼς ἰσχυρίζετο ὁ Καλοειδής. Ἡ αὐτοκτοία δὲν ἦτον κλειδομένη, ἀλλὰ μόνον μαθηλομένη, ἵσχυρος δὲ προφανῶς, καθὼς ἐπαρῆξιμος τὸ πάριον τοῦ παρθύρου καὶ οἱ ἠχοὶ καρχασιῶν κ’ ἐπαρῆξιμος ἀπὸ κροῦ εἰς κροῦ ἐκείδεν, συναναστορῶν εἰς τοῦ γέρο-Χαρμόλαου. Ὁ Καλοειδής, ἐπειδὴ εἶχεν ὀλίγον θάρρος, καὶ ὁ μακρινὸς ἀγγεῖνης τὸ ἰδοκίτητον, φά εἰσεχώρει, φέρων τὰς δύο φλάσκας, εἰς τὴν οἰκίαν, ὅ’ ἀνέβησαν εἰς τὸν μουσαφίριον, θὰ κατορθοῦν διὰ μᾶς νὰ κατακρίθῃ τὸν γέροντα, ὁ ὅποιος ἤγατα παρακάτω τὴν μετὰ νύκτα συναναστορῆσιν, θὰ προσεποίητο διὰ βιάσει νὰ φύγη, λόγῳ οὗ τὸν περιμένα κῆτον ἡ παρέα του, καὶ τότε ὁ γέρο-Χαρμόλαος, διὰ νὰ μὴ χάσῃ γρήγορα τὴν συντροφίαν τοῦ Καλοειδῆ, θὰ ἐφιλοτιμήσῃ νὰ κλέψῃ τοὺς πάντας ἑλάνου, εἰς τὴν οἰκίαν. Θὰ ἤρξῃ τὸ ὄντι νὰ εἰσέλθῃ οἱ νοεὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὅπου θὰ ἐβλεπον τὸν γέροντα, ἰδιοπαρῆξιμον Οὐδίαδα, καθὼς ἔπλασε, τὸ πλείστον τοῦ χρόνου, ἐκ παιδείας, ἀνεκκελμένον ἐν μεσῷ ἡμισείας δωδεκάδου Σφίγγιν, καὶ ἀσχαλοῦμενον μετὰ καρχασιῶν νὰ λῆτὰ διάφορα αἰνίγματα, τὰ διαφοροῦμενα τὴν οὐσίαν, διαφοροῦμενα καὶ τὴν μορφήν, τὰ ὅποια προέβαιλον πονήτως ἐκίναται.

Ἄλλ’ ὁ Ἀντώνης μετὰ σκαίου ἦτος ἀντίστη εἰς τὸ σχέδιον ταῦτο, λέγων ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ ἐπιπύη τοιαῦτην ὄραν εἰς ἔξῃνη οἰκίαν διὰ ν’ ἀκούη αἰνίγματα. Οἱ ἄλλοι δὲν ἐπέμεινον πολὺ, ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ παρῆξιμος ἡ συντροφία τὸν καὶ νὰ γίνετα ἔωλος. Πρὶν ὅμως ἀπομακρυνθῆναι, ὁ Σταμάτης, ὅστις ἦτο ὁ πλέον ἀτίθασος ἐκ τῶν τεσσάρων, ἐστάθη ὑπὸ τὸ φροτισμένον παρῆξιμον τῆς οἰκίας, φέρων καὶ τὴν ψάλλαν ἐπ’ ὄμων, καὶ ἤρξατο ἀφορῆταις νὰ τραγουδῇ.

‘Ο ἡγούμενος τοῦ Φαίμαμπερῶν
εἶκε μουσαφίριου,
γιάρ γιάρ γιοῦμ,
καὶ μάλιστα μὴν καλόγγερα
Οἱ μουσαφίριους ἦταν ὄλοι με-
(τρομηνο)
ἀπὸ τῆ φαῖς κ’ ἀπὸ τὴν πιστῆς,
γιάρ γιάρ γιοῦμ,
ἦταν ὄλοι στουπηγῶν.
‘Ὁ ψυχή κ’ ἀγγέλιο κορμί!’
Οἱ μουσαφίριους ἔφεραν καὶ
(ροδολιά)
κάτω πτῆν περιφόλα,
γιάρ γιάρ γιοῦμ,
πρὸς ντιασκέντασις.

— Ὡ, καλησπέρα σας, κύριε — Ὡ! τὴν ἐπιστρέφωμεν ἰκλῖον
(Φαίμαμπερῶν, εἰς τὴν κελλίον)
τί τέλεις ἐντὸ μέσα; γὰρ γιάρ γιοῦμ,
γιάρ γιάρ γιοῦμ,
τὴν βλέπωμεν τὴν καλόγγερα. ὁ αὐτὸν τὸν ὄραϊον τὸν κόσμον.

Τὸ τόμημα τοῦ Σταμάτη ἔφερε μεγαλύτερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα τὸ παρῆξιμον ἠνοῖξθη, καὶ γυνὴ τις προσέκηκε πρὸς στήν-μην. Εἶτα αὐτὸς ὁ οικοδοσότης, ὑποσταθάζομενος, ὡς φαίνεται, ἐβάνη εἰς τὸ παρῆξιμον, τὸ ὅποιον εὐρισκοτο πλησίον τοῦ κεντρικίου, ἐπ’ οὗ ἐκείτο ἐξηραλωμένος.

— Κοιμῶσ’ ἐκάνον, κατὰ κοπίστες ἔχον! εὐχαριστηρον ἐφώταξε μὲ θύνατην καὶ πάλιν ὄραν φωνῆν ὁ γέρον Χαρμόλαος, ἀναγνωρίζας πάλαντα τὸν Σταμάτην, τὸν ἄδοντα, καὶ τὸν Καλοειδῆ, τὸν ἴδιον συγγενῆ του.

Καὶ πάλιν ὁ Ἀντώνης ἐβάνη σκαῖς καὶ ἀνένδοτος. Ἀνένευσε ἀπλῶς, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν δρομῶν. Ἦτο ἦδη μακρῶν. Ὁ Προδοκῶτης, παραπατῶν ὀλίγον, τὸν ἠκολούθησε, καὶ εἰ ἄλλοι δύο ἐξηρήσαν ἀγγεῖνη, ἐπειδὴ ἡ ὄρα ἦτον περασιμένη, καὶ ἡ παρέα δὲν εὐρισκοτο σύμφωνος. Ὁ γέρον Χαρμόλαος ἐλάττηθη πολὺ. Ἦτον δὲ τότε ἐνδεκάτῃ ὄρα.

Ἔως τότε δὲν εἶχον εἶρει εὐκαρίαν νὰ σταθῶν σπουδῶν, εἰς τὸ ἵπαρθον, τὴν ψάλλαν, τὴν ὁποῖαν ἔφερον ἐπ’ ὄμων ὁ Σταμάτης, διὰ νὰ καθύρουν. Ἄλλ’ ἰδοῦ τώρα ἐβῆσαν εἰς τὴν ἀκατοκίτητον οἰκίαν, χωρὶς θύραν, καὶ μὲ μισρῶν ἀπλῆν, κ’ ἐκεῖ ὁ Σταμάτης, χωρὶς νὰ ζήτησῃ τὴν συναίνεσιν τῶν λοιπῶν, ἐστράωσεν ἐντὸς τῆς ἀλλῆς τὴν ψάλλαν.

Ἦτον ἡ οἰκία ἐκείνη μᾶς Κεκακοῦλας καλουμένης, τὴν ὅποια ὁ γέρον Διήμερος, ἐκατήρουν καὶ τ’ ἀστρινεμῶν, εἶχεν ἐξορῆσει πρὸ τινος χρόνου, ὡς ἐκαὶ ἀπαρῆξιμος ἀπὸ τὸν τόπον. Ἐκεῖ ἐξηραλωθῆ ὁ Σταμάτης, καὶ εἰλεγεν ὅτι ἤθελε νὰ ἀναγγεῖλῃ τοὺς ἔξορῆσιους, διὰ τῶν ὁποῖων νὰ ἀνακαλέσῃ οἰκοὶ ὡς νεκρῶν τὴν ἰκτοῦσαν εἰς ἐτὸ ἔθμο σπείδι τῆς τὸν περρωμένους. Χάρις συντομίᾳς παραλείπομεν ὅλα ταῦτα, σπεύδομεν νὰ ἐξημερωθῶμεν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν νύκτα αὐτῆν, τὴν θλιβεράν μᾶλλον ἢ φαιδράν.

Ἐμειναν ἐπ’ ὀλίγον ἐκεῖ εἶτα ὁ Σταμάτης, μὲ ἀρχίαν φωνῆς, ἔτρεξε νὰ ἐξιντήσῃ μερῶν γνώριμων γειτόνας, καὶ ὑπερῆρξος τὸν γέρο-Αρμακίαντον νὰ καταβῆ εἰς τὸ κατῶρι του καὶ ν’ ἀνοῖξῃ τὸ μισχῶτον του κραεὶ νὰ τοὺς κροῖσῃ, ἐπειδὴ ὁ Σταμάτης εἶχε χροῖσῃ ἐν τῷ μετὰ τῆς δύο φλάσκας τοῦ Καλοειδῆ, διὰ νὰ τὸν ἐκαλοφροῖσῃ, καθὼς ἔλεγε.

Μὴ γεγνησῶσα, ἡ γράφια Ντολαμοῦ, ἐξυπνήσασα ἀπὸ τὸν θόρον, ἐξῆλθεν εἰς τὸ παρῆξιμον καὶ ἤρξατο νὰ νουθετῇ καὶ νὰ ἐπιπύηται ἀσπρόσῃ τὸν Σταμάτην. Αὐτὸ δὲν τοῦ εἶχε ἔναδιον ποτὲ

στὴν ζωὴν τῆς. Τὶ ἀταξία καὶ τὶ παλαβομάρα ἦταν αὐτῇ! Παιδιά ἀπὸ σπῆτα, ἀπὸ οὐ καὶ ἀπ’ ἀράδια, νὰ γυρίζουν μεσάνητα στοὺς μυγαλάδες, νὰ ξεπρογαζῶν τὸν κόσμον ἀπ’ τῆς φωνῆς κ’ ἀπ’ τὸ καὶ ὀ! Ὑστερα, δὲν ἔχει ἄλλο ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χαλάσῃ;

Ἡ τελευταία ἐπισκοπῆς ἔγινεν ὀλίγον παρατέρα, εἰς τὴν ὥρην τοῦ χωριοῦ, ἐκεῖ ἐπάνω ὅπου ἐκατοχοῦσαν οἱ τρεῖς γῆραι καὶ ἡ Ἐλένη, ἡ πρῶν Ἀρλέ, οὐζυγος τοῦ Κοκωντανθῆ ὀνομασθέντος. Ἦσαν νεοσώπισται, αὐτοὶ καὶ ἄλλα δύο ἢ τρεῖς ὀνομασθέντα. Ἀρῆσῆσῃ τῆς Θεσσαλίας, εἶχαν ἔλθει εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τοῦ 1878. Ὡς βαθεῖς πολιτικοί, εἶχαν προεῖδη τὴν προσφύτησιν τῆς Θεσσαλίας — ἴσως τῆς βοηθείας τῆς μαντικῆς τέχνης, τὴν ὅποιαν μετῆρῶντο ἡ γυναῖκα τῶν — καὶ ἐπαύσαν νὰ βαπτισθῶσιν. Ἐγνώρισον καὶ ἀπὸ πρῶν τὴν γέρον τὸν χωριῶν κροῖσας καὶ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ μετὰ τὴν βαπτισίαν τῶν, ἐπειδὴ συνέπεσον αἱ ἡμέραι τῶν Χριστογενῶν καὶ τῆς κροσφῆρας, ἐχόρασαν διαμλοῦσθαι ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα ἡδύματα. Ἄμα ἐμβῆκεν ἡ Μεγάλη Σαρακο-

Ἄρχαιότατη εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, σωζομένη στοὺ ναὸ τοῦ Προσῆτου, στῆς Κερναῖς.
(Ἔργον τοῦ ἁγιογράφου, κελλήτου Χρυσοστόμου.)

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Τοῦ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ
ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ
Ρωμῆτις βγαλμένη ἀπὸ τὴν πλεῖστα πηγῆ τοῦ αισθηματος. Τὸ εἰδύλλιον ἐνὸς Ἑλλήνου ἀξιοματικῶ καὶ μῆς ἐπαρχωσιπέυλας. Σελίδες ἀπὸ τῆς Μικρασιατικῆς τραγωδίας, ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκῆν ἔξῃ, ἀπὸ τῆ Ἑλληνικῆ ἦθη. «Καρδιές γεμάτες Ἐρωτα, πάθος συγκίνησι.

στή, ο δ' εις τούτων, Κωνσταντής, ο πρώην Μουσταφάς, ήρτα & φελάς:

— Δέν τρώνε λουκάκι, τώρα τή Σαρακοστή, τζάνεμ;
— Έκει ώς έφθασαν έμπαρσθεν τής καλύθης, ο 'Αντώνης, πρώτη φοράν, ήνοιξε τό στόμα και ήρχισε νά τραγουδή:
Τά μάτια σ', 'Αηλέ μου, και Τουγκολέμ μου,
κάνουν τό αίμα μου νά βράξη...
Και ο Καλοειδής λάραντα επόρθεσε τόν στίχον:
Πώς βράζει τό κρασίμ μέσ' στό βαγέμ μου...

Ο σύζυγος τής 'Αηλής, και πρώην ώς Μουσταφάς και τώρα άκόμη ώς Κωνσταντής, δέν ειχε τήν γελίαν άδυναμίαν νά ζηλεύη διά τούτα άστεια.

Εσπρώθησαν και οί τρεις, αυτός, και ο Παύλος, ο πρώην Μεχμέτης, και ο Μάρκος, ο πρώην Χασάνης, και έλαβον ο πρώτος τήν γκάναν του, ο δεύτερος τό λαγούτον, και ο τρίτος τό κλαρινέττον, και έν τή άμα τά έχοράδισαν. Και τότε ήρχισε δαιμονιάδης χορός, εκεί, εις τήν μικράν πλατείαν, εις τό Γούρτζια, γύρο-γύρο εις μίαν καλύθην ήμισοκητή και ήμφρακτον, χρησιμοποιούσαν ώς σούθηρωγέιον. Και ή γαλάδια βραχνόφωνα έφαινετο νά λέγη βασιλεία, μέ φθόγγους έγγαστριμούθου, τούς άθλιους καύμους του σύζυγου τής 'Αηλής, και τό λαγούτον έμελετε λίαν παρατονετικά τά άγνοαστα ντετίτια του Παύλου, του πρώην Μεχμέτη, και τό κλαρινέττον διελάλει, εις τά σκότι τήν νυκτός, εις τάς κολλάδας και εις τά δση, τά άσρητα βάσανα του πρώην Χασάνη, του Μάρκου. "Ολη ή γειτονιά έχασε λίαν παράωρα τόν ήντον τής, και όλον τό χωρίον άντήχησεν από τήν άλλόκοτον, τήν μεγαλόφθογον ορχήστραν.

Οίγνη ώρα έπέρασε, και έφάνη ο δεκανεύς, συνουθευόμενος υπό δύο άνδρων, μέ τά ντιουφκια τον. "Από τόν στρατώνα, κάτω από τά παραθαλάσσια, πέραν τής αγοράς, προς τόν ανατολικών λιμένα, ειχεν άκούσει τόν ήχοϋθον, ειχε χάσει τόν ήντον και ήλθε διά νά επιβάλη τήν τήρησιν τών άστυνομικών διατάξεων.

— Καλώς ήλθατε, κύριοι! Αντιπούμεθα διότι έγίναμεν άπορημί νά ένοηλήθητε έφρόνας έν ο Σταμάτης, ο οποίος κατ' έκείνην τήν στιγμήν ήσυχολεϊτο νά κερνά τούς τρεις γύφτους μέ τήν φλάσκαν, τήν όποιαν ειχε γεμίσει εκ νέου από τό περιφρμον μωσχάτον του γέρο-Άρμαμέντου.

Ο δεκανεύς τούς παρεκάλεσεν ειρωνικάς νά διαλυθώσιν, έπειδή ήτο καιρός πλέον. "Άλλως, ειπε, θ' άναγκασθή νά προσκαλέσθ τας τέσσαρας κερίας και τούς τρεις γύφτους, έπί τούς νοματάους τό δλον, νά τόν άκολουθήσουν εις τόν στρατώνα.

Εθδώς κατόπιν μετεμελήθη και έδηλόσασεν ότι κατασχερ μόνον τά τρία δοργατα τών γύφτων. Οί γύφτοι έτόρμαξαν.

— Δέν εν' έδώ λευτεριά, τζάνεμ; Το ίδιο, ε-πως στό Βόλο, ενε κα' έδώ;

Μή θέλων ν' άγγαρεύσθ τούς άνδρας του, προσέθηκεν ο άστυνομικός δεκανεύς, διά νά κουβαλήσουν τά δοργατα, προσκαλεί τούς γύφτους νά τόν άκολουθήσουν εις τόν στρατώνα, όπου νά τά παραδώσωσι.

Οι τρεις γύφτοι ήτοιμάσθησαν, μέ κριμασιμένα άτα, νά υπακούσωσιν.

— Άλλά, έπέφρασε ο νέος και ζωηρός δεκανεύς, δέν πρέπει νά πάμε ως εκεί βοσδοί. Τι διάβολο! Λέτε και τίποτα στό δρόμο...

Και τότε οι γύφτοι, εϋθημοι, επανέλαβον τήν διακοσίειαν συνουλιαν των.

Τήν στιγμήν εκείνην, πριν εκκινήσουν, ή 'Αηλέ, απευθυνόμενη προς τόν 'Αντώνην, εκραξεν από τήν φήραν τής καλύθης, όπου ίστατο:

— Για πές τό πάλι εκειτό τό τραγούδι, πώς τάλεις;...

Ο 'Αντώνης τό ειπε:
Τά μάτια σ', 'Αηλέ μου, και Τουγκολέμ μου!

Ο δεκανεύς έγέλασεν άκουσίως, και ή άρετηρία έγινεν έν μεγάλω κρότω και βοή.

— Δέν σοϋ φαίνεται πως πάμε νά ποιήμε τά πιστροφρα; ειπεν ο Σταμάτης.

— Ναι, σάν νά γυρίζουμε από γύφτικο γάμο, ειπε ο Καλοειδής. Και ή συνοδεία ήκολούθησε τόν δρόμον τής προς τά κάτω, διεγείρσασα και εκειφραίνουσα δλον τό χωρίον μέ τούς δαιμονιάδεις φθόγγους τής ορχήστρας τής.

ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΝΑ ΟΡΑΙΟ ΕΘΙΜΟ

Στά 'Ελβετικά βουνά επικρατεί ή έξής ποιητική συνήθεια. Κάθε βράδυ, λίγο προτού νυχτώσει, όλοι οι βοσκοί σελιλίζουν μέ τήν κεράτινη σάλλαγγά τους επί ένα τέταρτο τής ώρας και κατόπιν γονατίζουν καταγής ξεσκουφωτοί και προσεύχονται στό Θεό.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Μ.

Ένα σπάνιο κομποτεχνήμα, υπό έποχην φυσιογνωμίας και σιλουέττας. Τά μάτια τής, βαθεία πράσινα, εκφράζουν αλθιμιστικότητα. Πολύ λίγο κομφο περνά στας 'Αθήνας. Είπε μία εκ τών πλέον κολιμηρών επιβάτων του αεροπλάνου. Αι έμφανίσεις τής πάντοτε έξαιρετικής κομψότητος. Γραγουδεϊ γοηπευτικά, ιδίως απόδιδα έξάσια τά Ρωσικά τραγούδια. H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην μικρά έσπερίς παρά τας Δες Μυταράνη.

— Αϊθουσα διακοσμημένα κολιτελώς. Κομποτεχνήματα σπάνια.

— Παραούσα ή κομποτερία 'Αθηναϊκή νεολαία, τουαλέτες βραδυνές, θαυμαστής επικαυρότης.

— Αλλόμονια σέ χάριν και γοητείαν αι Δες Μπεμπέλια και Δανάη Μπαράκη, έδεχοντο μέ τήν διακοσμίαν αυτάς συμπληρωτικότητα.

— Δεξίσις προσθές παρά τή Γραμματεϊ τής 'Αγγλικής Προσθείας και τή κ. 'Ατσολεϋ.

— Η συμπαθής οικοδόεασουνα έδέχτο μέ πολλήν ευγένειαν, βοηθημένη από τήν κόρην τής τήν τούση γραικοτέμνην κ. Δίξων, φέρουσαν έμμετα τουαλέττα.

— Διεκρίναμεν τόν Προσθευτήν τής 'Αγγλιας και τήν κ. Ράμκαϋ φέρουσα τουαλέττα διακοσμησίαν, μαφορ και πράσινη, κατέλλο συντονισμένο, κ. και κ. Ποτέμκιν, τήν κ. Π. Κουμπούρη, τήν κ. Α. Μιχαλακοπούλου, τήν κ. 'Αχ. Παπαδάτου, τήν κ. Ζάννα, φέρουσα κομψήν δαντελλέτια τουαλέττα, τόν Στρατηγόν και τήν κ. Ν. Τροκούση, τόν Στρατηγόν και τήν κ. 'Ισα. Νεζαρεντήν, τόν Στρατηγόν και τήν κ. 'Αλ. Μαζράκη, τήν κ. και δας Φραντζή, τόν Ναύαρχον και τήν κ. Παπά φέρουσαν θαυμασίαν τουαλέττα, τήν κ. Γκίνη, τόν Ναύαρχον και τήν κ. Λοτρώση, τήν κ. Κ. 'Αλεξάνδρη, τόν Στρατηγόν και τήν κ. Βλαχοπούλου, τόν κ. και τήν κ. Γ. Μασκά, τήν κ. Βάλτεϋ, τήν κ. Ν. Μασκά, τόν κ. Α. 'Ανδρεάδην, τόν κ. και τήν κ. Μιχαηλίδη, τόν κ. 'Αντωνιούτον, τόν κ. Γ. Φραντζήν, τήν κ. Δ. Βικέλια, τόν κ. και τήν κ. 'Αλ. Μιλωανά.

— Τό γκροϋτ τών δινιδόν άπετελείτο από τήν δα Λένα Α. Μιχαλοπούλου, φέρουσαν κόκκινη τουαλέττα και κόκκινη μικρό καπέλλο που συνδυάζετο μέ τή νόστιμη φυσιογνωμία τής. 'Η δία Δάμα Φραντζή κειμφοράτη μέ καρπ συνολον. 'Η δία Σοφία Β. Μελλά, ένα εκλεκτό στολίδι. 'Η δία Κόμπερματς. 'Η δία 'Αργυροπούλου μέ μιλε κοσπενάγκ τουαλέττα.

— Στο 'Ατελιε κομψή συγκέντρωσις τό παρελθόν Σάββατον.

— Παραφρέθησαν 'Υπουργός Ναυτικών και ή κ. Π. 'Αργυροπούλου, 'Υφαντοϋς και ή κ. Λαδά, Στρατηγός και ή κ. Ταρσοϋλη, κ. και κ. Τσαδούλη, κ. και κ. Κοκμαδοπούλου, ή κ. Σακελλαροπούλου, κ. και κ. Γουναράκη.

— Και οι κ. κ. 'Ανδρεάδης, Κοκμοδάτουλας, Κασαδέτης, 'Εστράταρης, Πετριδης, Πέτροβις, Σινδίκας, Μπουμπουλης, Χαρούνης, Κωνσταντουλάκης, Α. Μασκάς.

— Μία σιλουέττα αξιουθαίματη ή κ. Συνδικα.

— Δεξίσις μιτροπτεσική τό παρελθόν Σάββατον σέ μιά γραμμή έπαυλι του Ψυχικού παρά τή κ. 'Ισα. Σινδούγλου.

— Εις τας κομψάς αϊθούσας παρέστησαν ή κ. Ναντίν Κ. Τουλδάρη μέ τουαλέττα μαύρη σέ παλιό στυλ, ή κ. Μεν. Μπαζιά έπί ποτε κομψή και θελακτική, κ. και κ. Δ. Σκουζέ, κ. και κ. Τομαζή Μαυροκοβάτου, κ. και κ. Στ. Φωτιάδης, κ. και κ. Χίλλ, κ. κ. και δεξ Χατζηκρυφόσου, κ. και κ. Π. Αελοϋδα, δία Μισέ Σκουζέ έμφηχώς αυτής καθ' αυτής τής γοητείας.

— Έπίσης παρεφρέθησαν Στρατηγός Νεγρεπόντης, κ. Κ. Τουλδάρης, κ. Α. Μπαζιάς, κ. Μπενάκης, κλπ.

— Ωραία δεξίσις παρά τή κ. και τή κ. 'Ανδρέα Μιχαλοπούλου.

— Θάψιμα ιδέσθαι ο διάκοσμος τών αϊθουσών.

— Γνωσ από τά κομψά τραπέζια αι δεισιπαιρα μιτροπτεστρια. H MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

'Η εικων του σημερινου έξωφύλλου μας ενε έργον του ζωγράφου Μουράλλο μέ τόν τίτλο ε'Η Παρθένος τό Βρέφορ.

